

for man fra Margarinefabrikationens Side ønsker Farvning af Margarinen. Nu er det jo saaledes, at alle vore Margarinefabrikker maa udlevere Tabletter med Farvestof til alle de Forbrugere, der køber Margarine hos dem, og der medgaar dertil større Mængder af Farve, end hvis man fik Lov til at farve Margarinen paa selve Fabrikken; man vil derved kunne spare nogle Penge, siges der. Men om Margarinen af den Grund bliver billigere for Forbrugerne, vil jeg sætte et ganske overordentlig stort Spørgsmaalstegn ved. Det fremhæves endelig, at det er for Eksportens Skyld, at Margarinefabrikanterne vil have Lov til at farve Margarinen, der vil da blive meget større Eksportmuligheder. Jeg tillader mig i allerhøjeste Grad at betvivle dette. Som før sagt vil Plantemargarinen før eller senere blive krævet som ufarvet, naar det gaar op for Befolkningen, at det er den bedste Garanti mod et daarligt Produkt. Og naar man ser rundt om paa Verdensmarkedet og paa de Lande, hvortil den danske Margarinefabrikation nærmest skulde udføres, ser vi det mærkværdige, at der er Margarinen i mange Tilfælde ufarvet, bl. a. af den Grund, at Smørret der ogsaa er ufarvet. Det gælder saaledes vort sydlige Naboland Tyskland, hvor Smørret ikke farves som herhjemme, men hvor det fremtræder med en blegere Tone, og Margarinefabrikanterne har da der ogsaa set deres Fordel i at fremstille Margarinen i den blegere Tone. Til et saadant Land kan man ikke tænke paa at eksportere stærkt gulfarvet Margarine, man faar den ganske simpelt ikke solgt der. I andre Lande, som f. Eks. Frankrig, er der Forbud mod Farvning. Man behøver derfor ikke at gaa saa langt som til Amerika, Ny Zealand, Australien, Kanada, ogsaa i Europa gør Forhold som de nævnte sig gældende. Jeg vil i denne Forbindelse pege paa, at man i sin Tid ødelagde hele Hollands Smørenommé paa det engelske Marked ved pludselig at farve Margarinen og indføre den til England; det skadede den hollandske Smørekseport saa eftertrykkeligt, at Holland overhovedet aldrig er kommet over det. En Gang for alle har man derved nedsat Hollands Smørproduktion i 2den—3die Klasse. Noget lignende kunde meget vel tænkes med Hensyn til det danske Smør, naar det havde gennemgaaet den Skærsild, som bestaar i en unfair Nedrakning fra forskellige Konkurrenters Side, efter at en saadan Bestemmelse om Farvning var blevet gennemført her i Landet. I al Almindelighed er det vel saaledes, at her i Danmark produceres Plantemargarinen saaledes, at der i

1 000 Pund vil være ca. 800 Pund Kokosolie, ca. 60 Pund Sesamolie, ca. 40 Pund Jordnøddolie og ca. 100 Pund Soyaolie. I det Øjeblik vi gaar bort fra Farvningsforbudet, hvordan tror saa ærede Medlemmer Blandingens kommer til at se ud? Jeg kan forsikre Dem for, at den kommer ikke til at indeholde disse udmærkede Olier, jeg her har nævnt, der vil blive Adgang til at købe mange forskellige billigere Olier, somovre i Amerika ikke tillades anvendt ved Margarinefabrikationen, som der er forbudt i denne Fabrikation. Disse Olier vil man have Adgang til at indføre til Danmark, og derved vil vi faa en Vare, som er mindre god, som Forbrugerne ikke kan være tjent med at faa. Jeg kan ikke tænke mig, at man herhjemme vil være saa tossegod, at man virkelig vil gaa ind paa at stryge den bedste Garanti for at faa en virkelig god Vare til Forbrugerne. Det er nemlig Hovedpointen i denne Sag: det er Forbrugerinteressen, vi skal varetage, og ved Siden af skal vi varetage det danske Smørs Interesse.

Der har sikkert, inden jeg kunde komme til Stede, af forskellige ærede Medlemmer været talt om de Udtalelser, der er fremsat fra forskellig Side. Der er dog en enkelt Udtalelse, som jeg, selv om den har været berørt, ikke kan undlade at komme ind paa. Det er en Udtalelse af Danmarks udsendte Generalkonsulent i England. Som vi alle sammen ved, har denne Mand til forskellige Tidspunkter udtalt sig om denne Sag, men der er en Udtalelse, som jeg tillader mig at lægge særlig Vægt paa. Det er en Udtalelse, der fremkom fra Hr. Faber i 1912, tror jeg; det var, da der for første Gang var Tale om at stryge Farvningsforbudet. Han skrev da, at det var utvivlsomt, at den havde haft den største Betydning til Betyggelse af vort Smørs Renommé, ja, saa stor Betydning, at Renommeet nu var saa befæstet, at Farvning kunde tillades. Nu vil jeg bede ærede Medlemmer et Øjeblik at tænke lidt over denne Erklæring. Vor udsendte Mand i England erklærer, at Farvningsbestemmelsen har haft den allerstørste Betydning for det danske Smørs Renommé, og nu var Renommeet blevet saa godt, at man kunde undvære denne Bestemmelse. Jeg synes, at denne Erklæring halter i ganske overordentlig høj Grad. Denne Mand tør ikke benægte, at det er en Bestemmelse, der har haft den allerstørste Betydning, og saa siger han: men nu er vort Renommé saa grundfæstet, at vi kan undvære den. Men dette undlader Hr. Faber ganske at give os Bevis for, og det, som den danske Rigsdag i Øjeblikket staar overfor, er at ville stryge